

Sv. Bernard z Clairvaux o „vnútornom dome“

Sv. Bernard z Clairvaux

26. augusta 2019 ✝ Cirkev

II. O milosrdenstve a pravde a o bozku mieru a bozku spravodlivosti.

Šťastné je svedomie, v ktorom si vyšli v ústrety milosrdenstvo a pravda, v ktorom sa pobožkali spravodlivosť a mier. Pravde vyznávajúceho vyšlo naproti milosrdenstvo toho ktorý sa zmilúva, keďže sa nemôže nedostať milosrdenstva tomu, kto sa poznáva v pravde. Bozk spravodlivosti je milovať nepriateľov, opustiť rodičov a akékoľvek vlastníctvo pre Boha, bezprávie trpezlivo znášať, sláve sa všade vyhýbať. Bozkom pokoja je zvať k mieru nenávisťníkov, volať k svornosti rozdvojených, protivníkov pokojne znášať, blúdiacich láskavo a dobrotivo poučovať, zarmútených milostivo tešiť a so všetkými žiť v mieri.

XIII. Rozumná duša je zrkadlom, v ktorom možno vidieť Boha.

Význačné a hlavné zrkadlo k nazeraniu na Boha je rozumná duša nachádzajúca samu seba. Ak teda neviditeľné veci Božie vidíme a poznávame pomocou tých, ktorými sú konané, tak potom kde, pýtam sa, než v jej obraze nachádzame hlbšie vryté stopy jeho poznania? Nech teda utrie svoje zrkadlo a očistí svoju dušu ktokoľvek je smädný po videní Boha. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni budú vidieť Boha. Pravý kajúcnik každodenne pozerá na toto zrkadlo, čistí ho, drží a chráni. Skúma, či na ňom nenachádza niečo, čo sa nepáči Bohu. Zmýva nielen hriešne skutky, ale aj myšlienky, aby na ňom nezostalo nič, čo uráža Boha. Drží ho, aby nepadlo a nezostalo na zemi, aby sa nepošpinilo prachom prázdnych myšlienok. Chráni ho, aby Ten, ktorý má stánok v dušiach, ktorého radosťou je byť medzi ľudskými synmi, ktorý stojí pri dverách a klope, aby našiel čisté miesto k prebývaniu, v ktorúkoľvek hodinu sa mu zachce vstúpiť. Lebo Boh, ktorý je milovník čistoty, nemôže prebývať v nečistom srdci.

XVIII. O pozdvihnutí srdca a čo v tomto pozdvihnutí možno vidieť.

Kto sa neustále teší v láske Božej a často zažíva povznesenie mysli, pozdvihnutý od všetkých časných a pozemských vecí, objaví sa pred Bohom. A keď uvažuje o jeho kráse, ohromený nesmiernosťou Jeho krásy, celý sa oddá jej obdivovaniu. Diví sa sláve Kráľa, vznešenosti (Jeho) kráľovstva, vznešenosti nebeského mesta a šťastiu občanov. Nazerá rovnako na nesmiernu slávu, Božiu dobrotu, sladkosť vnútornej lúbeznosti a klud večného pokoja. Rozjíma o Otcovej moci, Synovej múdrosti, dobrotivosti Ducha svätého, blaženosti anjelskej prirodzenosti, teší sa z Boha pre Boha samotného, diviac sa Jeho láskavosti a uvažuje o Jeho velebe. Aké lúbezné, keby len nebolo pozdvihnutie (mysle) k Bohu také krátke! Je uchvátený, zatiaľ čo nazerá iba nebeské veci a nachádza v tom záľubu. Avšak keď sa snaží zostať dlhšie, náhle sa ošáva a prichádzajúc k sebe nemôže sa nikomu zveriť s tým, čo videl na sebe, ale vábený poznanou rozkošou diví sa sám rozkoši chutnanej sladkosti, a do seba vliatej duchovnej radosti. Rozvíja tiež vo svojom srdci, keď stíchla myseľ, jas svetla a chuť vnútorného nasýtenia a ono ústranie vnútorného pokoja a tajomstvo najvyššieho kludu. Uvažovaním o tom a sladkosťou kontemplácie sa duša naplňuje radosťou a podivuhodne plesá. Teda, chcela by a neustávala by. Chcela by, pokiaľ by neprišla pred Kráľa, aby tu plakala a vzlykala, aby sa obetovala v slzách, žiadala o odpustenie a prosila o milosť, aby odtiaľ neodchádzala, až pokiaľ by

necítila, že Boh, ktorého príliš urážala, je uzmierený, a pokiaľ by sa jej nedostalo od Neho útechy.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-bernard-z-clairvaux-o-vnutornom-dome/>